

P. b. b.

Čs. lidového sdružení
a čs. katolických spolků
v Rakousku
Adresa: „Věstník“,
15, Pelzgasse 17, 1150 Wien

VĚSTNÍK

ROČNÍK XLIV

VÍDEŇ, BŘEZEN-DUBEN KVĚTEN- 1998

ČÍSLO 3-5

DRAZÍ PŘÁTELE,

v I.kapitole knihy ÚVAHY O ČLOVĚKU/vydali Slov.Jezuité/ukazuje autor na hlubokou bídu dnešního člověka. Žije v blahobytu, má dobré místo, pevný plat, nárok na penzi...

Ale není právě u "zajištěného"člověka nejlepší půda k duchovní bídě? Kolik našinců chodilo před 20 ti lety na mši sv.? A dnes? Mají sice příjemný hmotný život, ale co život duše? Té duše, za kterou trpěl Kristus na kříži? Kdyby to byl jen kostel! Ale duše člověka, žijícího v blahobytu, má sklon, uzavřít se vůči Bohu a duchovním hodnotám. Kristus se smutně dívá za bohatým mladíkem, který sice žil podle zákona, ale vyšší dokonalost odmítl./ Mt 19,20/.

Zpovědníci mívají nejlepší možnost, nahlédnout do hlubin lidské duše. Vidí její-před světem pečlivě skrývané-utrpení, její bídu. Zpovědník žen, P.Kubeš,S.J. říkával:"Snad jedno manželství z tisíce je dokonale šťastné."

Tedy co s utrpením? Jak se s ním vyrovnat? Kristus je nejlepší příklad. Před svým utrpením se modlí:"Otče, chceš-li, odejmi ode mne tento kalich, ale ať se stane ne má vůle, nýbrž tvá."/ Lk 22,42/.

- Kristus nás nespasil kázáními, zázraky, modlitbou-nýbrž utrpením. Tím dal smysl našemu utrpení. Z jedu se stal-díky Kristu-lék. Z berlí se stal-díky Kristu-duchovní meč.

"Trpět nebo zemřít,"říkávala sv.Terezie Veliká. Stejný postoj měli k utrpení i ostatní velcí mužové a ženy Církve.

Hodnota utrpení celého lidstva se nemůže ovšem rovnat utrpení Kristovu. Trpěl jako člověk-ale jeho utrpení mělo rozměry Boží-byl Bůh. Kristus nás vyzývá:"Pojďte ke mně všichni, kdo se lo-potíte a jste obtíženi a já vás občerstvím."/Mt 11,28/. Ne zbavím utrpení, ale posílím.

S užitkem a jistou radostí dokáže trpět ten, kdo miluje Boha nade všechno. Ví, že své utrpení může napojit na utrpení Kristovo - a pak není jeho bída neužitečná.

Náš-uz zesnulý-kněz, řekl:"Bylo by hrozné, kdybych ztratil smysl svého kněžství." Co nemá smysl, to nás deprimuje, ničí - ať je to manželství, kněžství, zaměstnání - nebo život vůbec. Neznat smysl utrpení je dvojnásobné - a možná stonásobné utrpení. Člověka mučí, nezná-li od-pověď na otázku:"Proč?" Někteří hledají, někteří trpí, jiní ji zasunou do podvědomí.

V 2.čísle KLUBu jsme uveřejnili zápisky anglického Jezuity, který krutě trpěl pronásledováním královnou Alžbětou, protože nechtěl zradit spolubratra. Všim-li jste si, jak po mučení-a po modlitbě-večer klidně usnul a spal celou noc? Znal smysl svého kněžského poslání i smysl svého utrpení. Nedrtilo ho, i když bylo kruté a bolestné.

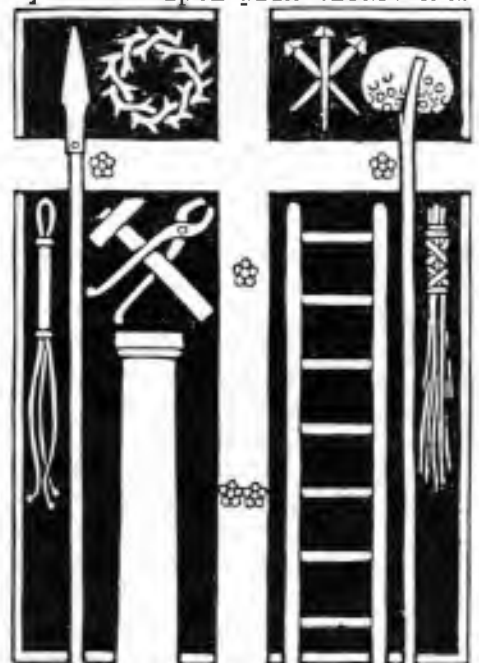
Mnozí trpí při pohledu na dnešní rozpad v Církvi. Někteří se k ní obrátili zády-nevěděli, jak se s tímto utrpením jinak vyrovnat. Ale správným postojem k této-pro věřícího katolíka bolestné oběti-je křesťanská naděje. Copak Bůh nemůže dát věci do pořádku tam, kde už lidské síly nestačí? Jenže většina z nás ještě sílu má-může obětovat své utrpení, svou bídu, své nemoci, své bolesti, svou malomyslnost-prostě všechno. Nabíd-něme to Bohu! Zlý duch zná dobře účinky naší nabídky-jako po-koušel onoho Jezuitu-bude pokoušet i nás, abychom se vzdali.

Nesmíme na to dbát! Podlehne-li, zeslábneme ještě víc!

Bože, přijmi všechno, čím trpím, čím budu trpět-duševně i tělesně. Ať to projde proboděným Srdcem Ukřížovaného, ať to po-světí, posílí a obrodí naši milovanou Matku Církve, která jde dnes křížovou cestou za Tebou-a někde už možná visí na kříži.

Ať vstane zase, očištěná a obrozená, zářící, jako jsi zářil při Zmrtvýchvstání Ty, náš Spasitel, náš Vykupitel!

Vaše redakce

Smrt na kříži bez vzkříšení by byla jen jednou z mnoha lidských tragédií, vzkříšení bez smrti je nemyslitelné. Spojení obojího ale tvoří jádro Ježíšova tajemství – a tvoří také základ naší naděje. Slavíme vzkříšení toho, který za

nás zemřel. Slavíme naše vzkříšení, jestliže jsme byli Ježíšem Kristem zproštěni hříchů. Slavíme jeho i naše vzkříšení při dnešní bohoslužbě právě tak jako při bohoslužbě o každé neděli v roce.

Syn člověka nemá kde by hlavu sklonil.

**RADOSTNÉ A POŽEHNANÉ VELIKONOČNÍ SVÁTKY
VÁM
PŘEJE A VYPROŠUJE
J. S. METODĚJE, OREL, Č.L.S. A VĚSTNÍK.**

Lidská důstojnost

Člověk má zvláštní důstojnost — Člověk svým založením daleko převyšuje všechny jiné živé tvory, neboť má rozum a svobodnou vůli. K plnému pochopení této důstojnosti se lidstvo propracovává jen pomalu.

Ve starověku obecně vládl otrokářský řád. Hrstka bohatých považovala jiné lidi za svůj majetek. Židovství znamenalo v tomto smyslu veliký pokrok vpřed a proto v něm bylo postavení otroků velice zlepšeno. Každý sedmý rok museli být všichni nesvobodní propuštěni. Křesťanství pak otrokářský řád zcela odstranilo. Bohužel dodnes není člověk ještě tím, čím má být.

Celá staletí trvalo, než byla uznána zásadní svoboda každého člověka. Ještě dnes však trvají zahalené formy otrokařství a vykořisťování člověka člověkem. Dodnes nemají všichni lidé zajištěno právo na plnou svobodu. Nejvíce lidí omezuje v užívání svobody hmotná závislost na druhých.

Bůh a člověk — V barbarské době otrokářské jen přísná opatření mohla pomáhat lidem k svobodě. Bůh vzal lidskou důstojnost v ochranu svým pátým přikázáním, stručně vyjádřeným: *«Nezabiješ!»* (Ex 20,13). V Mojžišově zákoníku toto ustanovení Desatera bylo dále rozvedeno do přísných zákonů: *«Kdo někoho udeří a ten zemře, musí zemřít. — Kdo někoho ukradne, ať už jej prodá, nebo jej u něho naleznou, musí zemřít. — Když se muži dostanou do sporu a jeden druhého udeří kamenem nebo pěstí, ale on nezemře, nýbrž je upoután na lůžko a zase vstane a může vycházet o holi, pachatel mu poskytne náhradu za jeho vyřazení z práce a zajistí mu léčení. — Oko za oko, zub za zub, ruku za ruku, nohu za nohu, spáleninu za spáleninu, modřinu za modřinu, jizvu za jizvu.»* (Ex 21,12-25). Zde se nevyžývalo k pomstě, ale k spravedlnosti. Mojžišův zákoník chránil stejně i otroky proti zvlí pánů:

PÁN JEŽÍŠ SE ZJEVUJE PO SVÉM ZMRTVÝCHVSTÁNÍ MARII MAGDALENĚ U HROBU V ZAFRADE

MAMINKO, TY MĚ NECHCEŠ ?

Maminko, ty mě nechceš?

Necháš mě zemřít, než se narodím?

Vždyť ani nevíš, jsem-li dcera
nebo syn,

A což jsem z lásky nevzešel? Jen
jsi vzpomen,

jak vyznávalas lásku komusi.

Tma chodila jak noční hlí-

dač kolem,

milence nikdo vidět nemusí.

Maminko, ty mě nechceš?

Bojíš se, že máš příliš

malý byt?

mohu se jenom v koutku přikrčit.

Však tolik lidí spalo kdysi venku,

když z domku zbyly trosky tesklivé,

maminka skryla dítě pod halenku

a vyšla ze sklepa jak z jeskyně.

Maminko, ty mě nechceš?

Bojíš se, že vezmu si víc lžiček?

Vždyť z drobinek bych já jen žil,

jak žije vrabec, prosebníček.

Natrhal bych si lesních ostružin.

Za války jedli lidé kdesi kořínky

a matka přece dala dítě do plínky.

Maminko, ty mě nechceš?

Bojíš se, že uberu ti krásy?

Já si tě celou přemaluji jen

a jestli trochu krásy nasbírám si,

zhlížeš se ve mne celý den.

Jak v dítěti se zhlíží matka,

nemusí ani hledět do zrcátka.

Maminko, ty mě nechceš?

A co když budeš chtít vodu podat

a osamělá, marně zvoláš nastokrát?

A co když zmenšíš se už na stařenku,

kdo se tě zeptá: Maminko, co jě ti?

Kdo s tebou, třebaš chromou, půjde
venku?

A komu umřeš jednou v objetí?

Maminko, ty mě nechceš?

Tak rád bych spatřil nejhezčí dva
šperky,

zlaté slunko a pozlacený měsíček,

tak rád bych viděl sýkorky a čejky

když vykukují z hnízd jak z jesli-
ček.

Tak rád bych viděl růži, oblak nebe

a nejvíc tebe, maminko má, tebe!

Maminko, ty mě nechceš?

Bojíš se, že tatínka mít nebudu?

Můžeš mi lhát, že odešel nám do války,

že výstřel roztrhl vás jak hejno holubů,

že zanechal ti dopis, brož a korálky.

Nepřiznávej se, že jste se rozešli.

Až půjdeš do práce, tak dáš mě do jeslí.

Maminko, ty mě nechceš?

Snad najdu proti rakovině lék,

i proti stárnutí a začnu nový věk.

Popluji k hvězdám na kosmické lodi.

Pro kmín ti půjdu pěšky, jak se chodí.

Kosmický světáček už budu snad,

domů se vrátím, s tebou se polaskat.

Karel KAPOUN

Bůh v mém životě

Sestřičky a moje cesta k Bohu

Jsem invalidní, odkázaná na péči druhých a na invalidní vozík. Nemoc se postupně zhoršuje.

Vyrůstala a žila jsem bez víry, bez Boha. Byla jsem zdravá a zdálo se mi, že mám všechno, abych mohla šťastně žít.

Ve svých dvaceti šesti letech se objevily první příznaky nemoci. Zmocnil se mne pocit zoufalství a beznaděje. Byly chvíle, kdy se mi nechťelo žít.

V roce 1992 jsem se přestěhovala do Příbrami a na rehabilitačním oddělení mi byla doporučena Charitní ošetrovatelská služba. Hned po prvních návštěvách sestry jsem poznala, že se tato péče

liši od běžné zdravotní služby. Sestra měla trpělivost vyslechnout moje stesky a trápení. Udělala si čas na doprovod, na vyjíždku na invalidním vozíku, prostě byla jiná. A tak začaly moje první opatrné otázky: "A sestři, proč to vlastně všechno děláte?" Tak jsem se dověděla, že je Bůh, který nás stvořil a který nás má neskonale rád. Pak již jsem vždy netrpělivě čekala na chvíle, kdy přijde rehabilitační pracovník nebo sestra a po ošetření bude chvílka na čtení z Bible nebo vyprávění o Pánu Ježíši a Panně Marii.

Těžko se mi popisuje ten den letos v lednu, kdy mne dovezli do

chrámu svatého Jakuba a já přijala svátost křtu. Smím patřit Bohu, smím se odevzdat milujícímu Otci i se svou nemocí.

Milující Bůh je se mnou jako nikdy před tím. Moje zdravotní sestra mne vozí na mši svatou, mohu přistupovat ke svátostem a mám hodně času myslet na slova Kristova i na promluvy kněze.

Vážení přátelé, vámi, kdo jste zdraví, i vámi, kteří trpíte, mohu jen říci: "Je mi krásně!"

Pracovníci Charitní ošetrovatelské služby jsou ta světlá víry, která se rozbíhla do rodin, aby skrze jejich ruce a jejich srdce lidé poznali Boží lásku. Jejich služba není doceněna nejen zdravotnictvím, ale ani církví. Bůh jin zehnej!

ANNA PAVLÍKOVÁ

JAN PAVEL II.

Není to tak dávno, kdy Řím a celou střední Itálii postihlo úmorné sucho. Dlouhé týdny nespada ani kapka a nad hlavním italským městem visel hustý mrak smogu.

Městská správa již uvažovala, že vyhlásí stav ohrožení a zakáže provoz všech soukromých aut. Po nedělní modlitbě Angelus chtěl Svátý otec trochu povzbudit Římany žertem pronesenou poznámkou, že déšť zase určitě přijde. Již příští den se spustil takový liják, že vytouženého dobrodiní bylo až příliš.

Římané a Italové vůbec jsou magii a různým pověrám přístupnější než jejich severnější sousedé. Snad je to vliv blízkého spojení s tajemnými středomořskými ostrovy a ostrůvky, snad stále živnou půdu mají mezi obyvateli Apeninského poloostrova dávné zkazky o pirátech a starověkých hrdinech, snad hraje svou roli i dědictví několika kapek krve po slavných prapředcích — zkrátka Italové rádi vidí zázraky i v jevech, které zázraky nejsou. V novinách se

hned po papežově poznámce a nastalé průtrži objevily články, které Svátého otce označují za „osobnost, která může přivolat déšť“ (Il Giornale) a list Il Messaggero dokonce nadepisuje dlouhý článek titulkem „Dešťový zázrak Jana Pavla II.“

Sám papež však takové články přijímal velmi ironicky a některé odsoudil. Novinářům sdělil, že nezasahuje do přírodních zákonů a spojovat jeho osobu se zázrakem při náhlé změně počasí je povrchní a neodpovědné. Prohlásil, že by mu bylo milejší, kdyby lidé projevovali opravdový vztah k víře, zejména v Římě, kde jen deset procent obyvatel navštěvuje bohoslužby, než aby projevovali pověřčivou důvěru

O VÍŘE

v jeho „magické schopnosti“.

Novináři si však nedali pokoj a začali téma studovat. Redaktorka milánského listu Il Giornale shrnula účast papeže Jana Pavla II. na „dešťových zázracích“.

V roce 1986 za papežovy ná-

vštěvy Seychelských ostrovů začalo po mnoha týdnech konečně pršet a byla zachráněna aspoň část úrody. Ještě působivější byla přítomnost papeže a jeho modliteb v roce 1990 na Kapverdských ostrovech, na které po dva a půl roku nespada ani kapka vody. V době jeho pobytu mezi věřícími a společných modlitbách pod širým nebem se snesl na vyprahlou zemi blahodárny déšť. Podobný případ popisuje redaktorka Il Giornale za papežovy návštěvy v New Yorku, kde po pěti týdnech tropických veder začalo náhle pršet, když předtím obyvatelé dlouho marně prosili o vláhu.

Ještě hlouběji do historie šel list Messaggero. V dějinách Říma a papežství narazil na léta 1768—

70. Krátce před tímto obdobím měli papežové problémy nejen s jezuity — řád byl v roce 1773 zrušen — ale i s počasím. Tři roky vládlo nad jižní Evropou strašné sucho a šířily

se nemoci a hlad. Římský kardinál vikář M. A. Colonna vydal 19. září 1768 edikt, podle něhož se na příkaz papeže Klementa XIII. mají při všech bohoslužbách konat modlitby za déšť. Krátce poté začalo pršet a pak nechtělo přestat.

K opačné situaci došlo v roce 1770, kdy na Itálii dolehly v létě zlé dny — lilo jak z konve, do toho se mísilo krupobití, ve vyšších polohách sněžilo, všude byla zima a kraj pustošily povodně. Kardinál vikář — to již bylo za vlády Klementa XIV. — opět vyzval k modlitbám za ukončení těchto pohrom. Kroniky zaznamenávají, že po zbytek léta, po prosebných modlitbách, nastalo příznivé počasí.

Tolik výňatky z dvou italských listů. I jejich přitažlivé a seriózní podání, pokud jde o záznamy z nedávné i dřívější historie, nás však neodradí od toho, abychom se jednoznačně přiklonili k slovům současného papeže Jana Pavla II.: že nelze vidět zázraky tam, kde o ně vůbec nejde. To by byla naivita, která naopak víru může podlamovat — anebo může jít o spekulaci, což je ještě horší. Síla opravdové, žité víry je však nejvyšší lidskou hodnotou, neboť přikazuje konat dobro vůči všem bližním, i vůči těm, k nimž necítíme náklonnost. Jan Pavel II., posel lásky, moudrosti a pokory, vyhlašuje takto vnímanou víru za základní prostředek k ozdravení současného světa. Lepší svět nebude dílem zázraku, ale stane se lepším při naplňování zásad víry v každodenním životě — v konání dobra vůči člověku a lidem.

JAN DAVID

ČTENÁŘKA, MATKA DVOU DCER S VNOUČATY, LÉKAŘKA, NÁM PÍŠE:

Chodím do Sokola cvičit v úterý dopoledne, kde po cvičení si ještě jdeme sednout do klubovny, uvaříme si čaj, nebo co kdo chce a povídáme o všem možném. Že pohyb sdružuje lidi je známé a jsem taky po každé potěšena, když čtu ve VĚSTNÍKU, že Orel ve Vídni pravidelně cvičí a má též další národní činnost, jako je knihovna. K tomu Věstníku – dostávám jej pravidelně a moc za něj děkuji. Čtu jej ve volných chvílích, kdy mám čas, ne jako denní tisk, který se jen "proletí". Dovídám se z něj spoustu zajímavých věcí, historických i současných, ke kterým jinak bych neměla přístup. Nebyla jsem nábožensky vychovávána, spíše k demokratické toleranci k názorům, citění a víře druhých lidí. Teď s velkým zájmem čtu a přemýšlím o síle, rozsahu a dopadu víry na život člověka, jeho náplň a průběh. Čím je člověk starší, tím je přístupnější a vnímavější právě k prožitkům lidí, kterých si váží. Děkuji tedy za něj velice, mám všechny výtisky minulého roku. Redakce tohoto Věstníku je velice dobrá, příspěvky kvalitní a má i takový milý, přátelský charakter.

Vnučka Alžbětka má 11 let a jediná z dětí se učí německy. Hraje na violoncello a chodí do dramatického kroužku. Má – až nepříjemně – zřetelné komediantské vlohy. Věrušce je 8 let, je buclatá, velice ctižádostivá, ale též rozmazlená, jak nejmladší děti bývají. Mne mají sice rády, ale když je nutím, aby rovně seděly u jídla, myly si večer zuby a další, uklízely po sobě a učily se místo pozorování pitomých televizních seriálů, říkají mi na uvítanou: "Babičko, jsme ty nejvzornější holčičky z celé Prahy, každý hned pozná, že nás vychovávala přísná babička!" Televize skutečně omezuje šanci mladých lidí i dětí na jejich pozdější uplatnění ve společnosti i zaměstnání. Opravdu tam vidí spoustu špatných příkladů, surových hrdinů, bohatých flákačů, plno alkoholu a sexu a nemorálního jednání, ale nic pozitivního. Snad ještě pohádky, cestopisy a seriály o zvířatech. Je to taková droga moderní doby k požívání času. Já sama si velice pečlivě vybírám seriály a vůbec pořady, které chci shlédnout, protože nemám času nazbyt. Nám teď tady vysílají filmy s Romy Schneiderovou a ty si ovšem nenechám ujít, stejně jako staré filmy se slavnými hvězdami našich let, ale na ty zabíječské, gangsterské surovosti prostě nemám nervy.

Je to strašné, co se ve světě děje, kolik nenávisti, vraždění, mučení a zloby, na které doplácí nevinní lidé, děti a hlavně matky, které vidí umírat své děti. Války provází lidstvo dějinami všech dob, ale vzpírám se názorům, že to tak musí být, a že to tak bude i nadále. Člověk sám je tak malý a bezmocný, že mu nakonec nezbyvá nic jiného, než konat dobro v tom svém malém světě kolem a modlit se. V tom mi připadá ten Váš Věstník obdivuhodný, jak přináší lidem pocit, že nejsou sami, posiluje je v jejich víře v člověka a to ne nějakým vědeckým a hlubokým filozofováním, ale lidsky pochopitelným způsobem, prostě, zve je na výlety do Jindřichova Hradce, do cvičení, na společné koncerty, přibližuje jim velké a slavné lidi současnosti i minulosti, ukazuje jim tak, co mohou pro jiné, ale i pro sebe udělat.

Zatímco píšu o prostotě, dala jsem se na filozofování, ale Ty jistě rozumíš, protože už nás moudrost stáří uvádí do společné sféry chápání a citění.

Srdečně, Vaše Dr. Blanka Ma.

POZOR 2. Května!

POZOR!

ČESKÉ SRDCE ODB. XVII-XVIII
pořádá v sobotu 2. května v domě J. M. Rosensteina 3
DEN MATEK

Hudba - „MORAVANKA“ začátek 14:30
Občerstvení.

Drazí nemocní bratři a sestry,

píšeme svůj dopis a pozdrav uprostřed postní doby, která nás každý den přibližuje k Velikonocům. Vystihuje i směr naší životní cesty a cíle. Mnohdy i náš život obsahuje bolestná zastavení naší vlastní křížové cesty, ale pohled víry nás učí vidět dál. Dohlédne až za obzor, kdy vychází slunce velikonočního rána a jas vzkříšeného Ježíše mění a prozařuje všechno to, co se zdálo temné a tiživé. Jak jinak vypadá smutná krajina pod mrakem a mlhou a tatáž krajina, nad kterou vyjde slunce a zalije ji svým světlem!

Podobné je to i s lidskou duší, která věří v Krista. Také život nemocných nebo postižených bratří a sester se často podobá křížové cestě. I oni musí svůj kříž přijmout a obejmout jako Ježíš. I oni se potkávají na své cestě s Pannou Marií, která je jim blízko na každém kroku. I oni poznávají chvíle nemohoucnosti, klopýtání, pádů a opětných povstání. I oni mají nablízku své Šimony, Veroniky i přátele, kteří jim soucitně pomáhají na jejich cestě. I oni spolu s Ježíšem zakoušejí bolest a opuštění kříže. Ale to vše nás vede k tomu místu, kde nám jde naproti vzkříšený Pán, který tím vším prošel jako první z nás všech. Volá na nás: Nebojte se! Pokoj vám!

Na jeho těle vidíme oslavené rány. A právě to ať je útěchou i vám, kteří dobře víte, co je nemoc a postižení. Ježíš ukazuje své rány. Lidé se obvykle nechlubí svými ranami a jizvami. Raději je neukazují a skrývají. A jde i o mnoho vnitřních zranění, která člověka trápí v duši, otevřené rány, která se těžko hojí: zklamání bezútěšnost, osamocenost. Ano, takové rány existují a oslabují člověka. Také Ježíšovy rány, které trpěl při ukřižování, musely být strašné. Hřeby probily jeho ruce a nohy, kopí probodlo jeho srdce. A přesto si tyto rány Ježíš i po vzkříšení ponechal. Jsou ozdobami jeho oslaveného těla a znamením lásky, která zachraňuje svět.

Pokusme se i my v pohledu na trpícího a vzkříšeného Ježíše přehodnotit své vlastní rány, tělesná postižení a nemoci a vše to, o čem si myslíme, že nás vyřazuje z běžného života a je nám těžkým břemenem. Kristus i tyto naše rány, otevřené jizvy a břemena transformuje, proměňuje, činí z nich mocný zdroj lásky a života a dává tušit, že i naše oslavení s těmito ranami úzce souvisí.

Vyjděme mu společně vstříc! Blíží se opět velká duchovní šance pro náš národ. Oslava milénia svatého Vojtěcha má být podnětem a výzvou našemu národu, aby se znovu rozpomenul na svou křesťanskou minulost, našel ztracenou paměť a prožil svou duchovní a mravní obnovu. Přijede opět Svatý otec Jan Pavel II., ten, který miluje zvláštní láskou všechny nemocné, a považuje je za své velké spojence v Božím díle. Sám je jedním z nich. Věříme, že i vaše pomoc významně přispěje k požehnaným výsledkům milénia, a předem vám děkujeme za každou modlitbu a oběť.

Přejeme vám plnost velikonoční radosti a útěchy a žehnáme vám.

Vaši

Mons. Josef Hrdlička
pomocný biskup

Mons. Jan Graubner
arcibiskup

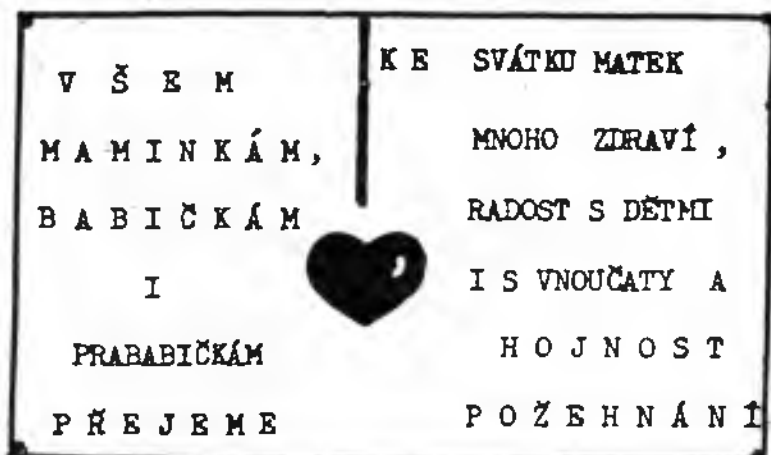
Sestra Restituta Kafková

Helena Kafková, rozená 1. května 1894, byla šestým ze sedmi dětí manžela Antonína a Marie Kafkových z Brna, kde i byla 13. května v premonstrátském klášterním kostele Nanebevzetí P. Marie v Brně-Zábřovicích pokřtěna. Její rodiče se však brzy přestěhovali do Vídně a tak mladá Helena vyrostla v Brigittenavě, kde přistoupila též v květnu 1905 ve farním kostele sv. Brigitty k 1. sv. přijímání. Po ukončení měšťanky převzala místo hospodyně v několika rodinách a konečně též prodavačky v trafice. Avšak myšlenka, stát se řeholní sestrou, v ní stále víc a více rostla a tak vstoupila 25. dubna 1914 do řádu Františkánek od křesťanské lásky (tzv. Hartmannschwestern) v 5. vídeňském okrese. Vyučila se ošetrovatelkou a působila v Lainzské nemocnici a v starobinci, v mateřském Hartmannšpitále a nakonec jako operační sestra v Mödlingské nemocnici. Vykonávala svoje povinnosti vždy s jí tak vrozenou svědomitostí a křesťanskou láskou, i když jí někdy její svérázná povaha vydobyla přízvisko „Rezoluta“. A tak se jí chtěl jednoho dne SS-lékař dr. Stumfohl „zbavit“. Jako záminku si vyhlédl nedovolené pověšení křížů v nemocničních pokojích nového traktu a v r. 1940 od nějakého vojáka obdrženu báseň Hitlerovi, kterou sestra Restituta nechala od sekretářky opsat a která lékaři-denunciantovi přišla do rukou.

Na popeleční středu 1942 nastala její křížová cesta, která jí přivedla do vídeňského Landesgerichtu, 29. října 1942 bylo odsouzena k smrti a 30. března 1943 navečer byla popravena. I ve vězení byla oporou svým spoluvězňům a redemptorista P. Ivánek, který tam tehdy vykonával nelehkou službu duchovního, si vzpomíná, že si přála, aby jí udělal před tím nejzávažnějším chodem křížek na čelo, což jí učinil a za nedlouho nato spadla kláda, a on si v duchu pravil: Teď je nebe opět o jednu bohumilou duši obohaceno!

Její poslední slova před katem zněla: „Pro Krista jsem žila, pro Krista chci i umřít.“ Byla jedinou, oficiálně popravenou řádovou sestrou nacistického režimu.

Dr. K. Z.

Pyšná princezna

Filmová pohádka na motivy B. Němcové
Scenáři H. Bloch, O. Kautský

Pyšná princezna

Filmová pohádka na motivy B. Němcové
Scenáři H. Bloch, O. Kautský
Režie B. Zeman

Pyšná princezna

Režie: Bořivoj Zeman, **scénář:** Henryk Bloch, Oldřich Kautský, Bořivoj Zeman, **kamera:** Jan Roth, **hraji:** Alena Vránová, Vladimír Ráž, Stanislav Neumann, Miloš Kopecký

Scéna z filmu

První poválečná česká filmová pohádka, která se stala nepřekonatelným klasickým dílem tohoto žánru a zároveň nejnavštěvovanějším českým filmem všech dob.

Realizace neobohacovala předlohu Boženy Němcové o složité motivy a dějové linie, ale jednoduchými prostředky zdůraznila myšlenku vítězství dobra (podporovaného láskou) nad zlem.

Tvůrci rovněž nepoužili triky (s výjimkou kouzelné květiny preludující písničku *Rozvíjej se poupátko*: tu společně složili skladatel Dalibor C. Vačkář a básník František Hrubín a scény, kdy se král Miroslav s princeznou Krasomilou řítí na kládě do vody).

Jako pohádkové reálie posloužily konkrétní lokality: úvodní tržná sekvence s králem Miroslavem byla natočena na českobudějovickém náměstí, král pak odjel do svého sídla na telčský zámek, princezna Krasomila žila na Hluboké, uhlířovo obydlí s milířem postavili filmaři v Boubínském pralese (a ještě nedávno ho jeden turista, jak se pochlubil v novinovém článku, objevil).

Tento „realistický“ pohádkový styl se stal na delší dobu modelem i pro další tvůrce. Režisér Bořivoj Zeman, tvůrce světově proslulého filmu *Vynález zkázy* (→ 1958/s. 301), v tomto snímku sice nepoužil žádný ze svých novátorských postupů, ale spolehl se na čistotu žánru a profesionalitu všech zúčastněných.

TENTO FILM USPOKOJÍ KAŽDÉHO HOSTE

VÍTANÍ

ČESKÉ SRDCE ODBOR XVII. KONÁ SVOJÍ
VÝROČNÍ SCHŮZI v neděli

26. DUBNA v domě JSM XVII Rosensteing. 39. zač. 14.30h

PO SCHŮZI ČESKÝ FILM PYŠNÁ PRINCEZNA

Co nového v menšine promluví D. In. Ota Česka.

Neděle

19. dubna 1998

10:00 hodin

naše společné

VELIKONOČNÍ SV. PŘIJÍMÁNÍ

PRO ČLENSTVO A PŘÍZNIVCE NAŠÍ JEDNOTY
PO MŠI SVATÉ

VYHRÁVAJÍ "CLASSIC SONGS"

v našem sále

Schützengasse 30

oběd

Náš milý a obětavý člen výboru, bratr

JINDŘICH FOLTIN

oslaví 11. března 1998 své 70. narozeniny. Děkujeme mu za jeho práci a přejeme do dalších let hodně zdraví a božího požehnání.

Českoalovenaké lid. sdružení

Orel XV.

Jednota sv. Metoděje

Našemu dlouholetému jednateři Akademického spolku ve Vídni

JINDŘICHU FOLTINOVÍ

k jeho sedmdesátinám, hodně zdraví, zduaru a spokojenosti do dalších let
přeje

VÝBOR AKADEMICKÉHO SPOLKU VE VÍDNI

UMĚNÍ SPOKOJENĚ ŽÍT

i ve stáří

Vidíme je křepce vycházet z autokarů nebo na plochách letišť, staré (pardon starší) ženy v růžovém nebo jiném pastelovém kostýmku a muže důchodce v pestrých košilích: „Ach,“ povzdychne ne jeden náš důchodce, „kdepak my, to oni se mají, mají dost peněz na utrácení, zaopatření, mají našetřeno, vystaráno.“ Ano, i takových lidí je mezi důchodci „na cestě kolem světa“ dost a dost, ale převážnou většinou to jsou docela obyčejní lidé s penzí tak tak na nejn nutnější potřeby. I důchodci v Americe počítají. Jedno však mají v porovnání s našimi lidmi trošinku jiné – stárnou jaksi zdravěji. Zamysleme se nad tím – není ta chyba někdy i v nás?

Čas ubíhá každému stejně, a je vždy moudré myslet na budoucnost, říkali už staří latinci. A přesto – mnoho lidí očekává stáří s obavami, často opodstatněnými, a vůbec se na stáří netěší. Mnoho lidí spojuje odchod do důchodu se změnou společenského i ekonomického postavení, s možností onemocnění a následnou bezmocí a závislostí. Znepokojící bývají i obavy z osamělosti. Je dobré se na stáří připravit. Tak jako se mladý člověk připravuje na své budoucí povolání, životní uplatnění, rodičovství a manželství, tak i člověk středního věku musí myslet na údobí, které ho čeká a jímž je stárnutí a stáří. Stáří se někdy nazývá i třetím věkem, takže zdaleka není jen dobou sestupu a pozvolného úpadku. Světoznámý malíř Tizian, autor cyklu Ecce Homo, podlehl morové nákaze ve věku 99 let – v plné tvůrčí aktivitě. Tolstoj, Mann, Hugo psali svá nesmrtelná díla ještě mezi sedmdesátým a osmdesátým rokem života. Verdi komponoval v osmdesátce a Artur Rubinstein koncertoval v osmaosmdesáti. Novodobé výzkumy ukazují, že velká většina sedmdesátiletých je schopna vykonávat své zaměstnání bez větších omezení, že starý člověk je schopen se učit i vyškolit pro nový typ práce. Ne však pochopitelně každý může stejně, a pochopitelně ne každý také chce.

V životě se setkáváme s různými typy lidí, od čínorodých a konstruktivních až k pasivním a pohodlným, od usměvavých, plných optimismu, i když prožili těžký život, až k agresivním, zlostným a destruktivním. A v žádném životním období nejsou tyto rozdíly výraznější než ve stáří.

Nedávno jsem měla možnost potkat dva americké důchodce – potomky našich krajanů Evelyn a Davida Nowakovy. Je jim, jak říkají, dohromady 157 let! Svůj věk uvedl pouze David – bude mu na Štěpána mučedníka rovných osmdesát. Oba dva pracovali jako dělníci. Vychovali 6 dětí. Nejstarší lan pracuje u firmy, která podniká v Evropě. Děti přicházejí na návštěvu, i vnuci, ale jinak manželé žijí zcela odděleně a na dětech více méně nezávisle. „Dali jsme jim dobrý základ do citlivé duše,“ říká David a Evelyn dodává: „Chtěli jsme z nich vychovat slušné a bohabojné lidi. Máme ve Wisconsinu malý dřevěný domek, spláceli jsme ho 36 let, děti studovaly a snažily se, jak jenom to šlo. Teď jsme již 15 let v důchodu, snažíme se poznať i zemi našich otců, a také Benátky,“ dodává Evelyn. „Na svatební cestě jsme byli v Juhey (slangový výraz pro malé bistro s rychlým občerstvením).“ Když se jich ptám, zda a jak pomáhají dětem, poněkud mi nerozumějí. Vysvětlují, že naše babičky hlídají vnuky, přispívají mladým na domácnost, na nákup auta, domu, chalupy. Ne, nerozumějí mi, v očích jim čtu otázku. Rozpačitě říkají, že se pravidelně navštěvují, ale vždyť se natrápili dost.

„A jak je to u nás? Matky – a zejména potom babičky. Když přijdou vnučata, na která přenášejí celé bohatství své lásky, zapominají, že existují divadla, koncerty, knihy a kadeřník. Z nesprávně chápaného pojmu povinnosti se snaží těm mladým pomáhat, seč jim síly stačí, a jelikož se domnívají, že jejich ústí není (a taky obvykle nebývá) náležitě oceňováno, narůstá v nich pocit roztrpčení: Já se obětuji a žádný vděk. Ne, nebrojíme proti rodičovské pomoci, ale snažíme se zachovat míru. Dělna povinnosti je i dělbou odpovědnosti. Nejzhorbnější pro vztah rodičů a dětí je, když se ti druzí začínou dívat na ty první jako na otevřenou pokladnu s nápisem: „Brát dovoleno“. Kolikrát maminky tomu samy nahrávají neustálými otázkami „Nepotřebuješ něco, nechceš to a to?“ Je jenom málo silných jedinců, kteří dokážou odolat, když jim někdo něco nabízí. A že by se mladí manželé bez pomoci rodičů neobešli? Zamysleme se nad tím.

(A. T.)

Dvojčátkové nadělení

Když se v rodině narodí dvojčátka, je to sice událost poměrně výjimečná, ovšem rozhodně ne tak výjimečná, jako když se v jedné rodině narodí dvojčátek hned několik. A navíc když jde o „tradici“ několika generací.

Čtyřicetiletá paní Jitka Kirchbergerová se stala maminkou dvakrát, a díky tomu má čtyři děti. Poprvé přivedla na svět dva chlapečky, a podruhé, kdy si naplánovala třetí dítě, a to holčičku, se jí narodily holčičky dvě. Zatímco v prvním případě vzbudila klučičí dvojčátka obrovskou radost, dvojčátka holčičí nadílka připravila rodičům menší materiální starosti. Rodina totiž obývala poměrně malý byt, a umístit do něj čtyři postýlky byl problém. Kromě toho dali již pryč kočárek pro dvojčátka, i všechno „dvojčátkové“ oblečení. . .

Samozřejmě, holčičky byly přivítány do rodiny Kirchbergerových se stejnou láskou jako chlapečci. Po starších bráscích sice budou moci dědit jen malou část jejich oblečení, ovšem radost, kterou rodičům jejich děti dělají, odsouvá takovéto problémy do ústraní. Když se mladé maminky novináři ptali, zda plánuje další dítě, s úsměvem jim odpověděla: „Kdyby k tomu opravdu došlo, jsem si jistá, že ani tentokrát bych z nemocnice neodešla pouze s jedním miminkem.“

Maminka dvojnásobných dvojčátek pochází z rodiny, kde dvojčátka byla pravidlem. Začala s tím babička, která sama pocházela z dvojčat, a v tradici pokračovala i Jitčina matka, která byla jednak jedním z dvojčat, jednak sama přivedla na svět dvojčátka, dnešní paní Kirchbergerovou a jejího bratra.

(jr)

DUBEN 1998

4. **Menšinnová rada - OSLAVA 650 LET UNIVERZITY KARLOVY - Slovanická Beseda - Začátek 18 hodin - SOBOTA**

5. **FILMOVÉ PŘEDSTAVENÍ - Jednota „MÁJ“ - OPERN-KINO - Začátek 9.30 hodin - NEDELE.**

25. **Menšinnová rada - VEČER ARIÍ a PÍSNÍ - Koncertní pěvkyně Edita Randová - Slovanická Beseda - Začátek 16 hodin - SOBOTA**

KVĚTEN 1998

16. **Menšinnová rada - DR. ALENA BARTLOVÁ přednáška - Milan Hodža - Slovanická Beseda - Začátek 18 hodin - SOBOTA**

Sv. Pavel

„Vrátí-li se ještě jednou moderní svět ke Kristu, bude to jistě jedině hlas Pavlův, který jej k Němu přivede!“

Takto vyjádřil již před nějakými čtyřiceti lety francouzský náboženský myslitel význam Pavla apoštola. A jeho předpověď se počiná zvolna naplňovat. Pavel se stává stále více a více miláčkem všech upřímných křesťanů, zejména mladých. Všichni zase se vrací do jeho školy, aby se u něho učili znáti Krista, Krista Vykupitele a Krista Krále.

Již před staletími vyjádřil jeden z jeho nejnadšenějších ctitelů, sv. Jan Zlatoústý, krátce co Pavel je, slovy: Srdce Pavlovo jest Srdce Kristovo!

A od té doby sdílí Pavel takřka úděl svého Mistra, Ježíše Krista: Je od jedněch oddaně milován a od druhých krutě, nesmiřitelně nenáviděn. Neobyčejná bohatost a mnohostrannost Pavlovy povahy způsobuje, že se úsudky o něm rozcházejí ve směrech naprosto protilehlých: jedni v něm vidí židovského panstvíchtivého fanatika, druzí — a to větším právem — v něm vidí veliké srdce, které jako žádné jiné, kromě božského Srdce Kristova, cítí s celým lidstvem, trpí, pláče a raduje se s ním.

OPUSTIL NÁS P. LADISLAV DITTRICH

My všichni, ať už uprchlíci, kteří jsme se před lety zúčastňovali našich sjezdů, symposií a poutí a projížděli Římem, nebo i poutníci z vlasti, máme vrytu v paměti jeho usměvavou, ochotnou tvář. Jako bychom viděli dona Boska, Ladislava duchovního Otce. A tak si ho budeme pamatovat. Opustil nás 11. října, v sobotu Panny Marie.

Bylo to letos na jaře, kdy propukla jeho zákeřná nemoc. Nemluvil o ní, pracoval dál, pak už jako vozičkář, ještě připravil k expedici letní číslo našeho Nového života a lepil na ně vatikánskou známku — to byla jeho myšlenka, — a posílal tak pozdrav čtenářům a odběratelům; dělal to už 30 let, teď ale to byl pozdrav poslední. Na zářijové číslo už mu síly nestačily.

P. Ladislav je rodák z Poličky. v 17 letech vstoupil do řádu Dona Boska v noviciátu v Hodoňovicích u Frýdku. Filosofická studia začal v Přestavlkách u Přerova. Tam ho zastihlo v noci na 14. duben 1950 zrušení všech klášterů a internace řeholníků. Zmizel tedy, a začal zemědělskou školu v Košicích, ale pak se mu poštěstilo tajně odejít do exilu, pokračovat ve studiích na kněžství a roku 1956 přijal v Messině na Sicilii kněžské svěcení. Po dalších studiích filosofie a pedagogiky na salesiánské univerzitě v Turíně byl jmenován profesorem na jednom italském salesiánském učilišti. Roku 1968 byl na žádost Otce kardinála Berana uvolněn pro vznikající České náboženské středisko v Římě a zde pra-

coval jako vedoucí katechetické sekce, pracovního kroužku mládeže a organizátor i vedoucí táborů pro českou mládež v zahraničí. Přitom vypomáhal v přípravě knih náboženského obsahu pro cirkve ve vlasti, vydávaných pak péčí Křesťanské akademie, a v jejich expedici. V administraci a expedici Nového života pracoval až do dvou měsíců před smrtí. Skrytá, nenáročná a obětavá byla tato jeho činnost, byl vždy ochoten vypomoci, kdekoliv bylo třeba.

Po smrti prvního ředitele Českého poutního domu Velehrad v Římě na Via Fornaci pana Karla Weinicha se stěhuje do tohoto domu a stává se pravou rukou nového ředitele P. Vojtěcha Hrubého — zde se uplatnily především jeho praktické schopnosti, spravil vše, co se dalo, a poutníkům, to už jsme po roku 1989, všemožně pomohl radou i rukou.

Zemřel po delší těžké nemoci v kruhu svých spolupracovníků v Poutním domě. Pohřební obřady se konaly v salesiánském kostele Božského Srdce Páně při římském nádraží Termini. Je pohřben na novém hřbitově římské salesiánské provincie na Montecelio, kousek od Říma. Z tohoto vršičku se bude dívat na nás, jak pokračujeme v jeho práci a bude nám z nebe pomáhat.

Pán Bůh ti vše odměn a nashledanou, Otče Ladislave!

Petr Ovečka

**MLÁDEŽ A VEDOUcí JSM
Z VÍDNĚ Z DĚČNOSTI
VSPOMÍNÁJÍ NA BRATRA
VEDOUcíHO LETNÍHO
TÁBORA P. LADISLAVA.**

Pavel je především veliký dobyvatel duší. Jsou známa jeho slova: „Všem jsem se stal vším, abych všechny přivedl ke spáse!“ Pro tato slova, která u něho nebyla jen slovy, nýbrž krvavě vážně myšlenou skutečností, je Pavel největším apoštolem, nedostižným vzorem všech činnorodých křesťanů, vzorem a miláčkem, ochráncem, posilovatelem a otcovským přítelem především katolické mládeže.

Máme v češtině několik životopisů apoštola pohanů. Čtete je pilně, čtete Skutky Apoštolské, kde píše jeho život sám Duch svatý, čtete především jeho vlastní listy, kde zní jeho žhavá duše nesmrtelnou písní lásky ke Kristu a k lidstvu, vykoupenému Jeho krví.

A. K.

Problémy se spánkem jsou velice vážné. Než ale sáhnete po pilulce, měli bychom si trochu zapřemýšlet. Malý kvíz možná leccos objasní a uvede na pravou míru.

1. Může nedostatek spánku způsobit těžkou nemoc?
2. Je rozumné jíst těsně před spaním?
3. Jaké změny nastávají v těle při spánku?
4. Jste spáč jednofázový nebo dvoufázový?
5. Co má dělat dvoufázový spáč pro dobrou životní kondici?
6. Podle čeho poznáte, že jste spali dostatečně?
7. Víte, proč lidé chrápou?
8. Je rozdíl ve spánku muže a ženy?
9. Je první spánek nejvíce občerstvující?
10. Jsou lidé, kterým stačí méně spánku, zvláště energičtí?
11. Unavuje spánek na levé straně srdce?
12. Je nutné nahradit ztracený spánek?
13. Je duševní námaha těsně před spaním škodlivá?
14. Usínáme a probouzíme se rychle?
15. Je příští den namáhavější, pokud spíme méně?
16. Bývá člověk při zdravém spánku nehybný?
17. Znesnadňuje společný spánek dokonalý odpočinek?
18. Působí na usínání obava z události příštího dne?
19. Co je dobré učinit před ulehnutím?
20. Mají vliv barvy ložnice na kvalitu odpočinku?

Odpovědi

1. Nedostatek spánku skutečně působí velice negativně na lidský organismus. Zdaleka tolik nevádí nedostatečný příjem potravy.
2. Malá dávka lehce stravitelného jídla, nejlépe ovoce nebo nealkoholického nápoje napomáhá usnutí. Krev totiž proudí k žaludku a tím se uvolňuje mozek, což je nezbytný předpoklad pro usnutí.
3. Když spíme, cévy v těle se roztáhnou a oběh krve je pomalejší.
4. Zdraví dospělí lidé patří ke dvěma „spacím“ typům. Spáč jednofázový dosahuje půl až hodinu po usnutí největší hloubky spánku a setrvává v ní tři až čtyři hodiny. Teprve potom se pomalu vrací k bdělému

stavu. Spáč dvoufázový dosáhne sice také za hodinu velké hloubky spánku, ale setrvává v ní pouze dvě, maximálně tři hodiny. Pak se vrací rychle k hranici plného vědomí. Probouzí se proto rozespalý.

5. Protože noc nestačí dvoufázovému spáči k plnému odpočinku, měl by si podle možnosti přes den na hodinu zdřímnout.

6. Probudíte-li se bez budíčku, vyspali jste se nejspíš dobře. Jestliže máte ihned po probuzení chuť vyskočit z postele, byl váš spánek dokonalý.

7. Pokud spíme na zádech, změní se poloha jazyka, měkké patro se začne chvět a spáč chrápe.

8. Ženy spí hlubším spánkem než muži a také lépe snášejí nedostatek odpočinku, což je zřejmě moudré opatření přírody pro období ošetřování kojenců.

9. Vědecká zkoumání opravdu dokazují, že mnoho z hlavních dobrodiní spánku bylo dosaženo v prvních hodinách po usnutí.

10. Není tomu tak. Napoleon i Edison spali sice málo hodin v noci, ale několikrát za den zamhouřili oko. V souhrnu tedy spali normální dobu.

11. Nikoli. Není rozdíl, zda spí člověk na zádech nebo v jiné poloze.

12. Ne. I když jste spali málo několik nocí, stačí jedna klidná a nerušená nahradit zameškané.

13. Je. Nejlepší přípravu na noční odpočinek představuje procházka.

14. Ne. Po procitnutí procházíme dobou, kdy ještě nemůžeme mluvit, ale slyšíme zvuky. Schopnost řeči ještě spí, ale sluch už bdí.

15. Ano. Zkoušky ukazují, že spotřebujeme zhruba o 25 procent více energie, abychom nahradili kratší spánek.

16. Veliký omyl! Ve spánku je nutné mnohokrát změnit polohu, dokonce až pětadvacetkrát. Svaly by si jinak neodpočinuly.

17. I nepatrný pohyb druhé osoby narušuje možnost usnout nejhlubším a nejvíce osvěžujícím spánkem.

18. Působí. Když víme, že příští den nehrozí stresová situace, usneme snadněji a spíme lépe.

19. Příjemná je nepříliš teplá lázeň, trvající maximálně dvacet minut.

20. Ano. Pro spánek se hodí nejlépe místnost modré nebo zelené barvy, tedy studené tóny. Červená, žlutá a oranžová usnutí oddalují.

(edy)

Když má dítě smutek na duši...

...radí mu archaický slogan, aby se svěřilo jistě tetě. Dotyčná teta ovšem nebývá vždycky poruče a navíc – možnost vypovídat se ze svého žalu rodičům má přece jen hlubší psychoterapeutický náboj. Věc však má háček: Chce to čas, pohodu, patřičnou náladu. Okna lze umýt, když zbude chvílka, a za půl hodiny můžeme zase dělat něco jiného. Svěřování se na povel a ještě ke všemu v časově limitovaném rozsahu, to je něco podobného jako příkaz: Bud' spontánní.

Tohle všechno respektujeme, dítěto si s námi začalo povídat, je čas, je pohoda. Vyslechneme různé problémy, nejčastěji to bývají školní trápení, problémy se spolužáky, neúspěchy, eventuálně nepochopení okolí. Jak na ně reagovat?

Neprohloupí ten, kdo pozorně, vstřícně a chápavě naslouchá. Zapomeňme na snahu co nejdříve poradit, rozřešit, dát jasnou radu, jak na to. Člověk má přece dvě uši a jenom jeden jazyk právě proto, aby víc naslouchal, než mluvil. Slova jsou příliš devalvována.

Není jenom jedna pravda, to je zákon každého poradenství. Na stejnou věc se dva lidé obvykle dívají jinak. Když totéž popisují

dva svědkové, zdá se, jako by každý z nich mluvil o něčem jiném. Právě schopnost vžít se do „pravdy“ toho druhého mnohdy velmi napomůže řešení.

Nejen kaše, o níž je známo, že se nejlépe tak horká, ale i horké problémy chladnou. Proto je správné počítat do desíti a neukvapovat se. Odchody, rozchody, rezignace, podceňování se či kategorické soudy jsou často zbrklé. Pomozme tedy dítěti, aby tuhle chybu neudělalo.

Velký trumf v kapsáři mimořádných událostí je spojen s technikou přeznačování. Oblíbená rekvizita soudobých psychoterapeutů není nic jiného, než využití známého rčení, že všechno zlé může být k něčemu dobré. I velmi nepříjemné, ba tragické záležitosti, nás mohou svým způsobem obohatit.

Díky větším životním zkušenostem můžeme dítěti leccos ukázat v novém a jiném světle. Mnohé z nesnází lze také zrelativizovat. Přejmenšujme tím, že podobné věci potkávají mnoho lidí, a tak postižený rozhodně není sám. Ne vždy a vše lze vyřešit. Po rozhovoru není vždycky třeba hned jednat. Jsou ovšem výjimky, v nichž hrozí nebezpečí z prodlení. Patří mezi ně šikanování dítěte a konzumace drog. (Tn)

Frant. Maria Horák. — Náš

otiskl v čísle 14. jednu z nejkrásnějších a nejmilejších básní „Baladu horskou“ od Jana Nerudy; způsobil mi tím velkou radost. Vždyť vzpomínka dávných se probudila tolik, tolik, když jsem četl onu báseň, která kdysi, když dítětem jsem ještě byl, na mne zapůsobila tak hlubokým a mohutným dojmem.

O veliké víře prostého, horského dítěte vypravuje básník, víře v Boha a o nemenší lásce, která je přivedla k tomu, aby se snažilo uzdravit zmučené Tělo Páně. A já jako dítě nejednou jsem záviděl onomu horskému dítěti veliké jeho štěstí. Jeho ruky to byly, které dokázaly veliký div; často a často jsem si myslel: „Kéž bych to vše dokázal i já...“

A léta uběhla, a já jsem se naučil chápat, že Kristus netrpěl jen jednou, že nebyl jen jednou bičován a poplíván, trnám korunován a nevinně odsouzen, že nejen jednou nese kříž a že nejen jednou byl ukřižován, ale že se vše to děje a opakuje stále a stále. Otázka Kristova, pronesená před branami města Damasku: „Savle, proč mne pronásleduješ?“ je jasným dokladem toho, že Kristus celé se ztožňuje se svou Církví. A pochopil jsem to, že léčím-li rány na těle Církve, dělám totéž, co se podařilo dítěti v „Baladě horské“ — uzdravit, zhejvat rány Tělo Páně! A že tutéž práci vykonává každý, kdo se zanícením pracuje pro Církev Kristovu.

Jsem ve farnosti, již v letech nepřevratových šla veliká vichřice odpadové. Většina z lidí odešla z Církve. Jedni zakotvili v bezvěří, druzí v bludných učeních. Rány nad rány na těle Církve, na Těle Kristově, tehdy vznikly... rány hluboké a bolestné.

Jednota sv. Metoděje - VII. Odbor - 3, Schützengasse 30

Sobota 28. března 1998 20:00 hodin

občerstvení

Velikonoční úvaha

ČESKOSLOVENSKÉ LIDOVÉ SDRUŽENÍ V RAKOUSKU

Sekretariát: 1150 Vídeň,
Pelzgasse číslo 17

**ÚŘEDNÍ HODINY V SEKRETA-
RIÁTE** každý první čtvrtek v měsíci,
vždy od 18 do 19.30 hodin.

UPOZORŇUJEME na bohatou kni-
hovnu našich a cizích autorů, hlavně
cestopisných. - Knihy se půjčují každý
první čtvrtek v měsíci, vždy od 18 do
19.30 hodin.

JEDNOTA SV. METODĚJE

Ústředí: 1030 Wien, Rennweg číslo 63

MŠE SVATÉ NA OKRESÍCH:

KAŽDOU NEDĚLI se koná v českém
kostele JSM na Rennwegu číslo 63
10 hodin mše svatá s proslovem.

Příležitost ke svatě zpovědi vždy
před každou bohoslužbou.

VI. ODBOR

JSM - odbor VI. koná ve středu
25. března 1998 klubovně JSM, Rosen-
steingasse 39 v 1 poschodí **přátelský
večerek** se světelnými obrazy a fil-
mem. - Začátek v 18 hodin - Hosté
vítáni.

VII. ODBOR

3., Schützengasse 30

Dovolujeme si Vás upozornit a pozvat
na naše příští podniky:

*

**MŠE SVATÉ V ČESKÉM JAZYCE
V CHRÁMU PANNY MARIE NA
NÁBŘEŽÍ** se konají každou neděli a za-
svěcený svátek v 8.30 hodin s pro-
mluvou u Otců Redemptoristů Vá-
clav I., Salvatorgasse 12.

**KLEMENS MARIA HOFBAUER-
KLUB** - České katolické společenství
při chrámu Panny Marie na Nábřeží -
založené páterem Josefem Novotným -
1. okres, Seitzergasse 5/IV.

Otevřeno každý pátek od 19 do
22 hodin. V neděli a zasvěcený svátek
od 9.30 do 11 hodin.

OREL VÍDEŇ

JEDNOTA ORLA Vídeň X., Puchs-
baumgasse číslo 39 a/4. Ježkova
knihovna (tamtéž) půjčuje **každou pr-
vní středu** v měsíci od 18 do 19 hodin.
Též dle telefonické dohody; číslo tele-
fonu 62 68 204.

JEDNOTA ORLA VÍDEŇ XV. Cvi-
číme **každé úterý** od 19.30 do 21 hodin
v Zinkgasse číslo 12, Vídeň XV. Hosté
vítáni

BOHOSLUŽBY V ČESKÉ ŘEČI VE VÍDNI V ČESKÉM KOSTELE JEDNOTY SV. METODĚJE

KOSTEL "Nejsvětějšího Vykupitele", Vídeň 3., Rennweg 63

Mše svatá v neděli a ve svátek v 10 hod., v sobotu v 18 hod.

První pátek v měsíci ve 14,30 hod.

Škola ministrantů první sobota v měsíci v 17 hod.

Čt 2.4.: Školní mše svatá pro školu "KOMENSKÝ" v 9 hod.

NE 5.4.: Neděle květná / pašijová : Svěcení ratolestí a památka
vjezdu do Jerusalema. Náš chrámový sbor "NEPOMUK"
zpívá staročeské pašije pro solisty a sbor (z r. 1690) při
slavné mši svaté v 10 hod.

Čt 9.4.: Zelený čtvrtek : Poslední večeře Páně ve 20 hod.

Pá 10.4.: Velký pátek - den přísného postu : Památka umučení
Páně ve 20 hod.

So 11.4.: Bílá sobota - velikonoční vigilie : Požehnání ohně,
chvalozpěv Exultet, obnovení křestního vyznání, slavení
Eucharistie ve 20 h.

NE 12.4.: Slavnost ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ v 10 hod.

NE 3.5.: Sv. Dominik Savio : Dětská mše svatá v 10 hod.

NE 10.5.: Den matek : Mše za naše maminky a babičky v 10 h.

NE 17.5.: Sv. Jana Nepomuckého - 160. výročí posvěcení
českého kostela - biřmování : P.Dr. Ildefons Fux OSB,
Referent pro blahorečení Sr. Restituty Kafkové, v 10 h.

NE 31.5.: Slavnost seslání Ducha svatého v 10 hod.

ČT 11.6.: Slavnost Těla a krve Páně : 1. svaté přijímání v 10 h.

NE 21.6.: NÁVŠTĚVA PAPEŽE VE VÍDNI :

Mše svatá a blahorečení Sr. Marie Restituty Kafkové na
Heldenplatz, Vídeň 1., v 9,30 hod.)

Papežské požehnání u českého kostela v 16.30 hod.

ČESKÉ SRDCE ODBOR XVII. KONÁ SVOJI

VÝROČNÍ SCHŮZI

26. DUBNA v domě JSM XVII Rosensteing. 39. zač. 14.30h

PO SCHŮZI ČESKÝ FILM „PYŠNÁ PRINCEZNA“

Co nového v menšině promluví D. In. Ota Češka.

HOSTÉ VÍTÁNÍ VSTUP VOLNÝ

Herausgeber, Verleger (Medieninhaber), Redaktion: Tschechoslowakische-Volks-
vereinigung in Österreich. Verlags- und Herstellungsort: Wien. - Gemeinsame
Adresse: 1150 Wien, Pelzgasse 17. Verlagspostamt 1150 Wien. Mitteilungsblatt
der Tschechoslowakischen Volksvereinigung. ---- PSK-Konto Nr. 7509.267.